

EL POT DE LLUM

LISA THOMPSON

fanbooks

De vegades cal afrontar les nostres
pors per il·luminar el futur

EL POT DE LLUM

LISA THOMPSON

Fanbooks

Títol original: *The Light Jar*

© Lisa Thompson, 2018

© de la traducció: Núria Parés, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2019

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2019

ISBN: 978-84-17515-62-1

Dipòsit legal: B. 20.325-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

LES NO-VACANCES

M'encanta el costum que té la mare de cantar dins dels túnels. Jo en dic el «truc del túnel».

Sempre ho feia quan anàvem a casa de l'àvia a un dels seus dinars de diumenge. Al cotxe, la mare posava la ràdio i tots dos cantàvem la cançó que estigués sonant, tot i que jo sovint m'havia d'inventar la lletra. Pel camí, havíem de passar per un túnel llarg i gris, i llavors la música començava a crepitjar fins que al final desapareixia del tot. Jo parava de cantar, però la mare continuava. Jo l'observava des del seient del darrere mentre alçava la barbeta i sacsejava el cap perquè les notes agudes sonessin tremoloses. El túnel seguia i seguia, però la mare no parava de cantar, i llavors... *pam!*, sortíem a la llum del dia, la ràdio recuperava el so i la mare cantava *exactament* en el lloc correcte. Jo picava de mans i ella reia.

Però durant aquest viatge encara no ho havia fet, tot i que ja havíem passat per un túnel llarg. La ràdio estava engegada, però la mare no cantava. Estava massa enfeïnada mirant pel retrovisor cada pocs segons cap a la foscor de darrere nostre.

—Per què marxem ara? —vaig preguntar—. No podíem esperar fins demà al matí?

La mare va engegar els eixugaparabrises i van grinyo-

lar per sobre del vidre com si també s'acabessin de despertar.

—No podem pas sortir a l'hora punta, oi?

Em va mirar pel retrovisor, i el voltant dels ulls se li va arrugar com si m'estigués fent un gran somriure, però no n'estava segur perquè no li podia veure la resta de la cara. Semblava ben bé com si anéssim de vacances, però era força evident que no hi anàvem. En primer lloc, només dúiem dues maletes petites i la meva motxilla, i es necessita molt més que això per marxar de vacances. I en segon lloc, jo no m'havia assabentat del viatge fins que la mare em va despertar a la una de la matinada per dir-me que havíem de marxar en aquell mateix moment. Definitivament, tot plegat no s'assemblava gens a cap de les altres vacances que havíem fet. La mare s'havia quedat esperant al costat de la finestra, mirant cap al carrer, mentre jo ficava ràpidament unes quantes coses a la maleta, encara mig adormit. Sabia que esperava en Gary, tot i que era fora, de viatge de negocis, i no arribaria fins l'endemà al matí. Vam baixar les escales a les fosques i la mare va ficar l'equipatge al maleter d'un cotxe que hi havia aparcat a fora. L'havia vist a prop de casa tornant de l'escola. A la finestra del darrere hi havia l'adhesiu d'una empresa de lloguer i vaig suposar que era d'algun dels nostres veïns. La mare ja no tenia el seu cotxe. Quan va venir a viure a casa, en Gary li va dir que no ens calien dos cotxes.

Vaig fer un badall enorme tot mirant per la finestra cap a l'autopista molla per la pluja. El rellotge de la ràdio marcava les 2.55. Gairebé les tres de la matinada. Crec que mai a la vida havia estat despert a les tres de la mati-

nada. Una vegada vaig estar despert fins a les dues, el dia de Cap d'Any. No érem pas a cap festa ni res d'això; és que algú llançava focs artificials en un camp de prop de casa. Estava somiant que era a la Segona Guerra Mundial i que m'havia arrossegat fins a un cubell d'escombraries de llauna per fugir de les bombes, i quan em vaig despertar em vaig adonar que les bombes eren focs artificials.

L'autopista estava deserta a les 2.55. Feia estona que no vèiem cap cotxe.

La pluja va començar a repicar molt fort contra el sostre, com un milió de dits fent ra-ta-ta-ta-ta. Això va durar uns deu minuts, i llavors de cop i volta va parar. Com si algú hagués tancat la mànega d'aigua més gran del món. Al principi em vaig pensar que es tractava d'alguna mena de clima estrany, com el que es descriu en el millor llibre que hagi llegit mai: *Coses al·lucinants que et faran al·lucinar*, però llavors vaig veure les parets de maó i els llums taronja i em vaig adonar que estàvem passant per un altre túnel. Vaig mirar la mare i em vaig preguntar si estava fent el «truc del túnel» mentalment.

Fins ara, m'he llegit tres vegades *Coses al·lucinants que et faran al·lucinar*. Es veu que hi ha un vell de noranta-sis anys al Brasil que té una larva que viu a la seva parpella. La mare diu que tot això és inventat i que només escriuen aquestes històries per enredar els nens com jo, però hi ha una foto de l'home aguantant la larva, o sigui que deu ser veritat. Em vaig endur el llibre per al viatge i tenia pensat tornar-lo a començar des del principi i llegir-me'l tot sencer una altra vegada. A part de *Coses al·lucinants que et faran al·lucinar*, també havia agafat:

- El meu despertador en forma de pilota de futbol (el pots xutar de debò, perquè és rodó)
- Una llanterna blava
- Una pilota de tennis
- Un llibre de passatemp
- Dos bolis
- La senyora Eli-Fant (un ninot de peluix que tinc des que era un nadó)
- La meva bola màgica *Pregunta'm el que vulguis*

Vaig treure la bola màgica de la butxaca de la motxilla i vaig prémer el botó d'engegada. La petita pantalla es va encendre de color verd mentre començaven a desplaçar-s'hi les paraules de presentació...

Salutacions des de la bola màgica *Pregunta'm el que vulguis!*

Pensa en una cosa, respon les meves preguntes...

...i prepara't, perquè et llegirà la ment!

Pots evocar qualsevol cosa i, mentre ho responguis tot correctament, se suposa que et pot dir el que estàs pensant. A vegades ho endevina si tries una cosa fàcil, com una poma o un tren o un globus, però en general és força fatal.

Vaig imaginar-me un pallasso. Vaig prémer el botó «start» i va començar:

És un vegetal?

No.

Es guarda a dins d'una capsa?

No.

Ho pots comprar al supermercat?

No.

No deia pas les respostes en veu alta, sinó que havia de prémer el botó «sí» o «no».

Camina sobre dues cames?

Sí.

Es pot veure?

Sí.

Es fa servir com a entreteniment?

(Aquesta la vaig haver de pensar. Jo no els trobava pas gaire entretinguts, els pallassos, però vaig suposar que la resposta era un sí.)

Sí.

La maquineta em va fer un munt de preguntes aleatòries més, i llavors les petites paraules verdes van començar a aparèixer més ràpid:

No pots enganyar la bola màgica *Pregunta'm el que vulguis...*

Ja tinc la solució!

I ara prepara't...

...perquè t'he llegit la ment!

Si he de dir la veritat, trobo que aquesta part dura una mica massa. L'únic que fa és presumir de la seva intel·ligència i triga un segle a respondre.

Estàs pensant en...

...un amic imaginari?

És inútil.

Vaig esbufegar, vaig apagar la bola i la vaig tornar a guardar a la motxilla.

Una dona feia la previsió meteorològica per la ràdio, amb avisos per fred i aiguaneu, i anunciava fortes nevades cap a finals de setmana.

Havia decidit ajornar les preguntes que li volia fer a la mare. Semblava molt agitada i angoixada abans de marxar, però ara li veia les espatlles més relaxades.

—On anem, mare? —vaig preguntar.

—Oh, a un lloc que t'encantarà! —va contestar, amb una veu estranya i cridanera—. És una cabanya maquíssima que pertanyia a un dels vells amics de l'àvia, un jar-

diner que es deia William. Hi ha dues habitacions, una antiga estufa de llenya que escalfa tota la casa i un petit jardí amb una porta que dona al bosc. En William es va morir fa pocs mesos. No hi ha ningú més en uns quants quilòmetres a la rodona, o sigui que és un autèntic paradís secret. Hi vam anar una vegada de vacances, quan eres molt petit. Te'n recordes? En William ens va deixar estar a la casa mentre ell era fora a veure uns amics.

Vaig pensar en les vacances que havíem fet amb el pare quan encara vivia amb nosaltres. Una vegada vam viatjar a Espanya, i el pare i jo vam anar amb patí de pedals cinc vegades. Van ser unes vacances genials. També recordava haver anat de càmping, va ploure moltíssim, però va ser divertit perquè no podia sortir del sac de dormir. La cremallera s'havia encallat, o sigui que la mare em va haver d'estirar per la part de dalt. Però per molt que m'hi esforçava, no recordava haver anat mai a aquella cabanya.

L'interior del cotxe es va il·luminar. Algú venia darrere nostre amb els llums llargs. Era el primer cotxe que veia des de feia una eternitat, i vaig girar-me per esbrinar qui viatjava a mitja nit com nosaltres.

—Abaixa el cap, Nate —va dir la mare, amb els ulls entretancats.

L'altre cotxe s'acostava cada cop més i els fars em van enlluernar, o sigui que els vaig aprimar per intentar veure alguna cosa.

—Nate, m'has sentit? Abaixa el cap!

Vaig tornar a seure bé. La mare no parava de mirar pels retrovisors, primer el del costat i després el del mig.

Mirava més pels retrovisors que no pas a la carretera que teníem al davant. El cotxe ens va avançar, i la mare va reduir la velocitat i es va posar una mà al front com si s'estigués gratant. El cotxe va estar una estona davant nostre, llavors el llumet taronja va parpellejar i va trencar a l'esquerra, i les espatlles de la mare es van tornar a relaxar. Va aparèixer la seva mà pel costat del seient i em va donar un copet al genoll.

—Perdona'm per haver-te escridassat. És que no m'hi veia bé pel mirall —va dir.

Vam estar una estona en silenci i em vaig quedar mirant els fars que es reflectien als bassals de la carretera. Em va fer recordar alguna cosa de quan era petit, però no sabia el què. Era el color, el que recordava. Aquell color groguenc brillant. De sobte em van venir ganes de plorar.

—Mare? —vaig preguntar—. De debò que anem de vacances?

La mare es va passar una mà pel costat de la cara i va respirar fondo abans de contestar en veu baixa.

—No exactament, Nate.